

Poštovani,

Obavještavamo Vas da je sudija Osnovnog suda u Podgorici Ranko Vukić donio presudu u predmetu po tužbi porodice pok. Izeta Tufekčića iz Višegrada, koga je crnogorska policija protivpravno uhapsila i deportovala iz Crne Gore u maju 1992. godine. Izet je kao radnik beogradske firme „Elektron“ radio na elektrifikaciji tunela „Vrmac“ u vrijeme kada ga je policija uhapsila, a o hapšenju nikada nije obaviješten niko od njegove porodice.

Sudija Vukić je djelimično usvojio tužbeni zahtjev i po osnovu nematerijalne štete zbog smrti bliskog lica dosudio je Izetovoj supruzi Ramizi 20,000 eura, a svakom od petoro djece po 25,000 eura, opravdavši iznose kao veće od postojeće sudske prakse za 5,000 eura zbog specifičnosti slučaja. Sudska praksa Osnovnog suda je na protiv viša, na primjer, 15,000 eura naknade za duševne bolove Mila Đukanovića koje je pretrpio samo zbog novinskih napisa.

Nisu usvojeni tužbeni zahtjevi Izetovih sestara i brata, već je osnov za naknadu štete usko tumačen tako da pravo na naknadu ne postoji zbog toga što su u vrijeme Izetovog nestanka svi imali svoje porodice.

Nije usvojen zahtjev tužilaca za naknadu štete zbog povrede prava ličnosti i to zbog nečovječnog i ponižavajućeg postupanja kojim ih je država Crna Gora izložila zbog toga što im 14 godina niko nadležan nije pružio bilo kakvu informaciju o hapšenju, deportaciji i nestanku Izeta Tufekčića, kao i zbog toga što 14 godina Crna Gora nije sprovela efikasnu istragu i kaznila odgovorne za ovaj zločin. Ovaj tužbeni zahtjev zasnovan je na Evropskoj konvenciji o ljudskim pravima i praksi Evropskog suda za ljudska prava. Na naše zaprepašćenje, sudija Vukić je ovaj zahtjev odbio s obrazloženjem da su tužioci bili informisani jer je Danijela Stupar-Titorić dobila pismo od crnogorskih vlasti o deportaciji njenog supruga Alenka Titorića (!), kao i da je činjenica da je Nikola Pejaković u Odgovoru na poslaničko pitanje Skupštini Crne Gore naveo da je deportovan i Izet Tufekčić. Mislimo da je suvišan svaki komentar ovog apsurdnog obrazloženja. Sudija takođe uopšte nije uzeo u obzir činjenicu da nikakva istraga o Izetovom nestanku i smrti nije sprovedena punih četrnaest godina, i da ta nepravda intenzivno vrijeđa i ponižava tužioce sve to vrijeme.

Sudija je odbio tužbene zahtjeve po osnovu naknade za pretrpljeni strah, s obrazloženjem da se naknada za strah može dosuditi samo za strah pretrpljen za svoj, a ne i za tuđ život, što je proizvoljan zaključak, neutemeljen u Zakonu o obligacionim odnosima.

Sudija je odbio i zahtjev supruge i djece (od kojih je jedno težak invalid) za naknadu izgubljenog izdržavanja, našavši da su tužioci krivi što sami nisu predložili finansijsko vještačenje dokumenta o platama koje je firma „Elektron“ isplatila Izetu Tufekčiću, a koji je dostavljen Sudu.

Sud je našao da su tužioci uspjeli u sporu u procentu od 3,59% pa je odlučio i da tužiocima dosudi 3,59% od ukupnog iznosa troškova koje su povodom suđenja pretrpjeli.

Najveći domet ove presude je u tome što je odbijen prigovor zastarjelosti, na kome tužilaštvo, koje zastupa državu, insistira u svakom predmetu. Sudija Vukić je, potpuno suprotno shvatanju sudije Otaševića koji je zbog zastarelosti prethodno odbio zahtjev porodice Buljubašić, utvrdio da se ima primjeniti čl. 377 ZOO jer država RCG objektivno odgovara za radnje svojih službenika: „...po naredbi tog organa je došlo do vršenja navedenih protivpravnih radnji, pa bi bilo besmisleno da fizička lica budu odgovorna za krivično djelo, a pravno lice kod koga rade da snosi naknadu štete samo u okviru roka predviđenog čl. 376, st. 1 ZOO“.

Na ovu presudu tužioci će podnijeti žalbu.